

I morgen er der faktisk en debat her i salen om netop det problem, og hvis hr. Sindal gider, kan han jo overvære den og på den måde måske få illustreret, hvordan disse betragtninger rent faktisk fungerer i EF's juridiske verden. Jeg vil gerne høre, om den socialdemokratiske ordfører kan bekræfte, at det ikke er hovedreglen, at de betragtninger, regeringerne bliver enige om, bliver godkendt af EF-Domstolen.

(Kort bemærkning).

**Niels Sindal (S):**

Nej, det kan jeg ikke bekræfte.

**Den fg. formand (Birthe Skaarup):**

Så går vi til den næste ordfører. Hr. Morten Messerschmidt.

**Morten Messerschmidt (DF):**

Jeg synes, det er lidt morsomt, at den socialdemokratiske argumentation bygges på, at de betragtninger, som regeringslederne bliver enige om, kan være den dominerende faktor, når det skal afgøres, hvordan retstilstanden skal være. Vi skal i morgen behandle et lovforslag, som er fremsat af justitsministeren og netop bygger på, at EF-Domstolen har underkendt de betragtninger, så det virker dog lidt paradoksalt, og kunne Socialdemokraterne ikke finde nogle andre og bedre argumenter? Om ikke andet kunne man da hoppe på den ultraliberalistiske vogn, som regeringspartierne har valgt at hoppe på, for direkte usaglighed havde jeg ikke forventet fra det socialdemokratiske oppositionsparti.

Vi står her med en revideret udgave af det oprindelige direktiv, og jeg er utrolig begejstret over at høre, hvordan man også fra Venstres side skamroser det. Det gjorde man sådan set også med det gamle, og jeg må sige, at efterhånden ser det ud, som om partiet Venstre, stærkt forfulgt af flere andre partier herinde, er så bange for at sige nej til EU, at uanset hvad der kommer – om det så er oprindelseslandsprincippet, om det er princippet om ret til at yde tjenesteydelse eller om det er værtslandsprincippet – klapper man i hænderne. Det virker dybt paradoksalt, at man er så forblændet af EU-projektet, at man slet ikke tør tage selvstændig stilling til, hvordan fornuften bør være i den europæiske lovgivning, men det er åbenbart den retstilstand, som Venstre og andre partier herinde ønsker.

Når Dansk Folkeparti fra starten har givet udtryk for en vis utilfredshed med direktivet, byg-

ger det selvfølgelig på, at vi er modstandere af princippet om at nedbryde grænserne mellem EU-landene og nedbryde deres forskellige traditioner og de forskelle, der er mellem EU-landene. Men det betyder selvfølgelig ikke, at vi er imod fri konkurrence. Tværtimod går vi faktisk meget ind for, at der må handles på tværs af grænserne. Men i dag har vi jo netop fået bekræftet af økonomi- og erhvervsministeren, at der er utrolig store forskelle mellem landene i EU, og vi kan se, hvordan især de østeuropæiske lande derfor er meget interesserede i at få et oprindelseslandsprincip lagt ind i direktivet, så de fuldstændig kan udkonkurrere de høje standarder, vi har i Vesteuropa, når det gælder arbejdsmarkedsforhold, lønninger, sociale forhold og mange andre områder. Det er et meget klokkeklart eksempel på, at der er store forskelle i EU, og det er et klokkeklart eksempel på de store problemer, vi står over for.

Når det så er sagt, vil jeg også sige, at Dansk Folkeparti bestemt er glad for den retning, direktivet går i. Der er helt klart tale om nogle klare forbedringer. For det første er det en forbedring, at man har indsnævret anvendelsesområdet, for det betyder jo ikke, at man ikke samarbejder på de områder, der er tale om. Det betyder bare, at samarbejdet fungerer på de i dag eksisterende vilkår og efter de i dag eksisterende regler, og det var vist i øvrigt også det, fru Charlotte Antonsen forsøgte at sige med sine henvisninger til alle mulige, men i virkeligheden ingen artikler i traktaten.

Når vi alligevel har betænkeligheder, hænger det selvfølgelig sammen med, at der er en lang række uklarheder i direktivet. Når der f.eks. henvises til udstationeringsdirektivet som en garanti imod oprindelseslandsprincippet, er det ganske enkelt for tyndt. Alle, der har kendskab til udstationeringsdirektivet, ved jo, at en forudsætning for, at direktivet kan garantere danske lønninger, er, at Danmark har fastsat en fælles minimumsløn enten ved overenskomst eller ved lov, og det er ikke tilfældet. I Danmark er det fastsat i de enkelte overenskomster, og derfor kan udstationeringsdirektivet ikke garantere noget.

Et andet område er artikel 5 i direktivet. Her føler Dansk Folkeparti en vis utryghed, fordi vi uden at måtte stille nærmere krav eller spørgsmål automatisk skal godtage alle certifikater, eksamensbeviser og andre dokumenter fra andre medlemslande.